

39 μήνες City Plaza: Ολοκλήρωση ενός κύκλου, αρχή ενός νέου.

Σήμερα, 10 Ιούλη 2019 τα κλειδιά του κατειλημμένου ξενοδοχείου City Plaza παραδόθηκαν στους πρώην εργαζόμενους του ξενοδοχείου στους οποίους ανήκει ο κινητός εξοπλισμός. Όλοι οι πρόσφυγες που κατοικούσαν στο City Plaza έχουν μεταφερθεί σε ασφαλή καταλύματα στον αστικό ιστό.

Στις 22 Απρίλη 2016 η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους Οικονομικούς και Πολιτικούς Πρόσφυγες κατέλαβε το άδριο κτίριο του ξενοδοχείου City Plaza με έναν διπλό στόχο: αφενός να δημιουργήσει έναν χώρο ασφαλούς και αξιοπρεπούς στέγασης προσφύγων στο κέντρο της πόλης και αφετέρου ένα κέντρο αγώνα ενάντια στο ρατσισμό, τα σύνορα και τον αποκλεισμό. Για την ελευθερία της μετακίνησης και το δικαίωμα στην παραμονή.

Η απόφαση της κατάληψης πάρθηκε σε μια πολύ συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία. Στις 18 Μάρτη του 2016, ένα μήνα πριν την κατάληψη, υπογράφηκε η Ευρωτουρκική Συμφωνία για τον περιορισμό των προσφυγικών μετακινήσεων προς την Ευρώπη. Ήταν η συμφωνία που σφράγισε το τέλος του “καλοκαιριού της μετανάστευσης”, της περιόδου που ξεκίνησε τον Ιούλιο του 2015, όταν υπό την πίεση περίπου ενός εκατομμυρίου ανθρώπων “άνοιξαν” τα σύνορα της Ευρώπης. Ήταν η συμφωνία που μετέτρεψε τα νησιά του Αιγαίου σε ιδιότυπες φυλακές για τους μετανάστες/ριες ενώ μετέτρεψε την Ηπειρωτική Ελλάδα σε τόπο εγκλωβισμού για παραπάνω από 60.000 ανθρώπους. Η κυβέρνηση Συριζα Ανέλ, μετά την υποταγή της στη νεοφιλελεύθερη διαχείριση της οικονομικής κρίσης, αναλάμβανε την υλοποίηση μιας πολιτικής ελέγχου, αποτροπής και αποθάρρυνσης της μετανάστευσης. Με τη Frontex και το NATO να περιπολούν το Αιγαίο, με κέντρα κράτησης όπως αυτό της Μόριας στα νησιά, με τα camps σε άθλιες συνθήκες να αποτελούν την μόνη πολιτική

στέγασης προσφύγων στην ενδοχώρα, με ποινικοποίηση της αλληλεγγύης και του αγώνα των προσφύγων. Την περίοδο εκείνη το πρόβλημα της στέγασης ήταν επιτακτικό. Οι πρόσφυγες που είχαν φτάσει στην Αθήνα είτε ήταν άστεγοι/ες είτε είχαν βρει κατάλυμα σε άθλιες συνθήκες στα camp του Ελληνικού, της Μαλακιάς ή στον καταυλισμό του λιμανιού του Πειραιά ενώ στους δρόμους και τις πλατείες της πόλης εκατοντάδες άνθρωποι κοιμόντουσαν σε σκηνές ή σε χαρτόκουτα.

Στη συνθήκη αυτή ξεκίνησε μια συζήτηση στις συνελεύσεις της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στους Οικονομικούς και Πολιτικούς Πρόσφυγες η οποία οδήγησε στην απόφαση για την κατάληψη του City Plaza, ενός επί επτά χρόνια κλειστού ξενοδοχείου στην Αχαρνών. Η απόφαση αυτή διέθετε αρκετά στοιχεία βολонταρισμού και δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί με τις δυνάμεις που διαθέταμε και την συνθήκη του αναταγωνιστικού κινήματος την περίοδο εκείνη. Ήταν όμως μια κίνηση που αντιστοιχούσε στην πολιτική συγκυρία αλλά και στον μεγαλειώδη αγώνα των προσφύγων, που είχαν τους προηγούμενους μήνες ανοίξει τα σύνορα της Ευρώπης-Φρούριο και κατακτήσει το δικαίωμα στη μετακίνηση. Αντιστοιχούσε επίσης στο μαζικό και αυθόρμητο κίνημα κοινωνικής αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε κατά μήκος της μεταναστευτικής διαδρομής.

Το City Plaza παράδειγμα αξιοπρεπούς στέγασης, κοινωνικός χώρος αλληλεγγύης και συνεργασίας μεταξύ ντόπιων και μεταναστών/τριών.

Το City Plaza από την αρχή οργανώθηκε γύρω από δύο βασικούς στόχους:

- να δημιουργήσει έναν χώρο ασφαλούς και αξιοπρεπούς στέγασης μεταναστών/τριών στο κέντρο της πόλης, έναν χώρο αλληλεγγύης και συνεργασίας μεταξύ ντόπιων και μεταναστών/στριών.
- να λειτουργήσει ως ένα κέντρο αγώνα στο οποίο οι πολιτικές και κοινωνικές διεκδικήσεις μεταναστών/στριών και ντόπιων θα διαπλέκονται και θα συμπληρώνονται.

Το CP απέδειξε στην πράξη ότι η κρατική πολιτική “φιλοξενίας” των προσφύγων είναι ένα μείγμα σκληρότητας, ανικανότητας και

σκοπιμότητας. Εκεί που το κίνημα αλληλεγγύης, χωρίς μηχανισμούς, χωρίς καμία χρηματοδότηση από επίσημους φορείς, χωρίς “ειδικούς” και υπαλλήλους, κατόρθωσε να συγκροτήσει έναν από τους καλύτερους χώρους στέγασης στο κέντρο της πόλης, το κράτος συνέχιζε να πορεύεται με τον εγκλωβισμό των προσφύγων σε πρόχειρους καταυλισμούς και σκηνές στην ηπειρωτική χώρα και με την επιβολή ενός συστήματος εξαίρεσης δικαιωμάτων, εγκλωβισμού κράτησης των προσφύγων, σε hot spots στα νησιά υπό τη σκιά της απέλασης.

Αυτή η αντίθεση ήταν το κρίσιμο στοιχείο που ενέπνευσε και οδήγησε στη μαζική υποστήριξη του CP στην αρχή της λειτουργίας του, από αγωνιστ(ρι)ες, οργανώσεις/συλλογικότητες της αριστεράς και της κοινωνίας καθώς και από ένα ανθρώπινο δυναμικό που δραστηριοποιήθηκε κινηματικά για πρώτη φορά μέσω αυτού. Φυσικά, λόγω και του ιδιοκτησιακού καθεστώτος του ξενοδοχείου, δεν έλειψαν οι δήθεν “εξ αριστερών” επιθέσεις, οι οποίες συντασσόμενες πλήρως με την αφήγηση της ιδιοκτήτριας και προσδεμένες στην μικροαστική ρητορική περί του “υπέρτατου ανθρώπινου δικαιώματος στην ιδιοκτησία”, έφτασαν να λοιδορούν το εγχείρημα, διαδίδοντας θεωρίες συνωμοσίας (από το ότι “τα παίρνουμε” από τον Σόρος, το Σύριζα, το Γερμανικό Κράτος μέχρι το ότι διακινούμε ναρκωτικά, όπλα, κάνουμε εμπόριο παιδιών και πορνεία), συκοφαντώντας τη συλλογικότητα και συναγωνιστές/ριες που συμμετέχουν σε αυτό.

Το City Plaza απέδειξε στην πράξη ότι πρόσφυγες και ντόπιοι μπορούμε να ζήσουμε μαζί όταν αντί για την απομόνωση, την τιμωρία και το μίσος, κυριαρχεί η αλληλεγγύη, ο αγώνας και η κοινότητα. Έτσι στον αντίποδα των camp που βρίσκονταν εκτός των αστικών κέντρων και με άθλιες συνθήκες, το CP σε μια δύσκολη για το κίνημα γειτονιά, άλλοτε προπύργιο των νεοναζί, κατάφερε να συγκροτήσει παραδειγματικές σχέσεις με μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων της γειτονιάς και να δώσει στην πάλαι ποτέ σκοτεινή γωνιά της Αχαρνών και Κατριβάνου, τα χαρακτηριστικά της ασφάλειας που έχουν πραγματικά ανάγκη οι από κάτω: την ασφάλεια της αξιοπρεπούς επιβίωσης, της κοινότητας, της αλληλεγγύης και της ζωντάνιας των ανθρώπων που

αγωνίζονται ανιδιοτελώς για τις ζωές τους.

Ταυτόχρονα δεκάδες αλληλέγγυοι από όλο τον κόσμο στήριξαν το εγχείρημα. Με καθημερινή παρουσία, με συμμετοχή στις βάρδιες, με θετική διάθεση αλλά και οργανώνοντας μια μεγάλη διεθνή καμπάνια για την οικονομική στήριξη του εγχειρήματος. Δεκάδες παλέτες με τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης έχουν σταλεί στο Πλάζα, χιλιάδες άνθρωποι και συλλογικότητες έχουν κάνει δωρεές για την στήριξη του εγχειρήματος το οποίο βασιζόταν αποκλειστικά σε αυτές τις δωρεές για την επιβίωσή του.

Ταυτόχρονα το City Plaza λειτούργησε ως ένα κέντρο αγώνα. Με στόχο τη διεθνή καταγγελία της αντί-προσφυγικής πολιτικής της κυβέρνησης Σύριζα – Ανέλ και της Ε.Ε αναδείχθηκαν θέματα όπως οι θεσμικές ευθύνες για ναυάγια με απώλειες σε ανθρώπινες ζωές, η ολιγωρία ή και παρεμπόδιση της διάσωσης στη θάλασσα, η ακολουθούμενη πρακτική των παράνομων επαναπροωθήσεων στον Έβρο και το Αιγαίο, οι συνθήκες εγκλεισμού στα Hot Spot. Στον χώρο του City Plaza διοργανώθηκαν δεκάδες ανοιχτές συζητήσεις γύρω από το καθεστώς των συνόρων, τον ρατσισμό, τον αγώνα για τα δικαιώματα συχνά με καλεσμένους/ες γνωστούς διανοούμενους από όλο τον κόσμο όπως η Judith Butler, η Angela Davis, ο David Harvey, ο Alain Badiou, ο Sandro Mezzandra κ.α.. Στόχος όμως δεν ήταν μόνο η ανάδειξη ζητημάτων που σχετίζονταν με τους μεταναστευτικούς αγώνες αλλά και η σύνδεση με τους αγώνες των ντόπιων. Στις πορείες της Πρωτομαγιάς, του Πολυτεχνείου, στις αντιφασιστικές και φεμινιστικές διαδηλώσεις το μπλόκ του City Plaza ήταν παρών αυτά τα 3 χρόνια.

Η κοινότητα του City Plaza: Πρακτικές, Δικαιώματα, Συνεργασία.

Η απάντηση στο ερώτημα τι είναι το City Plaza είναι γνώστη στις χιλιάδες των ανθρώπων που πέρασαν τις πόρτες του: Το CP είναι ένα εγχείρημα για την πραγμάτωση μιας αντίληψης καθημερινής ζωής που στοχεύει στη χειραφέτηση των «από κάτω», στη συγκρότηση εντέλει ενός χώρου ελευθερίας, ο οποίος να υλοποιεί έμπρακτα μια πλευρά της κοινωνίας που οραματιζόμαστε.

Ως τρόπο λειτουργίας εξέφρασε μια πολιτική της καθημερινής ζωής που βρίσκεται σε αντίθεση με το μοντέλο διαχείρισης της μετανάστευσης και ιδιαίτερα της «ΜΚΟποίησης» της. Στο επίκεντρο της εθελοντικής συνεισφοράς χρόνου, δυνάμεων και συναισθημάτων δεν τέθηκε η “προσφορά υπηρεσιών” προς “ευάλωτους”, αλλά η προσπάθεια καταπολέμησης της ανασφάλειας και του φόβου, η ενδυνάμωση και η δημιουργία αυτοπεποίθησης και εμπιστοσύνης στη συλλογικότητα. Η βοήθεια προς τους πρόσφυγες επαναπολιτικοποιήθηκε – έγινε αλληλεγγύη και κοινός αγώνας. Ως προτεραιότητα τέθηκαν στοιχεία αυτο-οργάνωσης, κοινής ευθύνης και απόφασης, αλλά και μια διαρκής έγνοια αναστοχασμού σε σχέση με τις πολλαπλές ανισότητες που διαπερνούν τις σχέσεις εντός του εγχειρήματος: εντοπιότητα, τάξη, φύλο, γλώσσα, εκπαίδευση κλπ.

Παρά τις εγγενείς αντιφάσεις και δυσκολίες η συλλογική εμπειρία της οργάνωσης της καθημερινής ζωής υπήρξε το θεμέλιο της οικοδόμησης μιας αλληλέγγυας και ισχυρής κοινότητας. Ταυτόχρονα, μέσα σε αυτό το πλαίσιο και σε αντίθεση με κυρίαρχες θυματοποιητικές αναπαραστάσεις, οι πρόσφυγες/μετανάστες/στρίες αναδείχθηκαν ως δυναμικά υποκείμενα που έχουν ενεργό ρόλο στην κοινωνική και πολιτική ζωή.

Η καθημερινότητα του CP βασίστηκε στην αρχή της συμμετοχικής οργάνωσης και των συλλογικών διαδικασιών λήψης αποφάσεων και λειτουργίας, διαδικασίες εξαιρετικά σύνθετες όταν υλοποιούνται σε μια κοινότητα 350 ανθρώπων που μιλούν διαφορετικές γλώσσες, έχουν διαφορετική εθνοτική, ταξική, κοινωνική προέλευση και διαφορετικά σχέδια για το μέλλον. Τα τακτικά συντονιστικά έγιναν ο χώρος στον οποίο συζητούνταν με οριζόντιο τρόπο ζητήματα λειτουργίας και οργάνωσης και οι συνελεύσεις Σπιτιού αποτέλεσαν – ιδίως το πρώτο διάστημα- ένα πραγματικό μάθημα για το πως μπορούμε και πρέπει να συζητάμε, να λειτουργούμε και να συν-υλοποιούμε πρόσφυγες και ντόπιοι/ες. Η οργάνωση των κατοίκων και των αλληλέγγυων σε ομάδες εργασίας ήταν ένα συστατικό στοιχείο για την οργάνωση του εγχειρήματος αλλά πολύ περισσότερο η αναγκαία βάση για την ανάπτυξη προσωπικών και

πολιτικών σχέσεων μεταξύ μας. Οι ομάδες που λειτούργησαν είναι: Υποδοχής, Εκπαίδευσης, Απασχόλησης Παιδιών, Ιατρείου, Κουζίνας, Περιφρούρησης, Οικονομικών, Καθαριότητας, Επικοινωνίας καθώς και ένας αυτοδιαχειριζόμενος Χώρος Γυναικών.

Στους 36 μήνες λειτουργίας στο City Plaza φιλοξενήθηκαν πάνω από 2.500 μετανάστες/ριες από 13 διαφορετικές χώρες. Από τα 126 δωμάτια του ξενοδοχείου περίπου τα 100 στέγαζαν 350 μετανάστες/ριες ανά περίοδο ενώ τα υπόλοιπα 26 λειτουργούσαν είτε ως κοινόχρηστοι χώροι (αίθουσες μαθημάτων, χώρος γυναικών, αποθηκευτικοί χώροι) είτε για τη στέγαση αλληλέγγυων από όλο τον κόσμο. Ήταν άλλωστε μια πολιτική επιλογή το City Plaza να μην είναι ένας χώρος στέγασης “για” τους πρόσφυγες αλλά ένας χώρος συγκατοίκησης και κοινής καθημερινότητας.

Δεν θα δώσουμε στατιστικές που να μιλούν, όμως, για χώρες καταγωγής, ηλικίες ή «ευάλωτες» περιπτώσεις. Αντίθετα, θα παραθέσουμε «στατιστικά» στοιχεία για τους τεράστιους πόρους που το ανταγωνιστικό κίνημα κατάφερε να κινητοποιήσει για να κρατηθεί το City Plaza:

- * 812.250 ζεστά γεύματα παρασκευάστηκαν από την ομάδα της κουζίνας
- * 74.500 εργατοώρες για βάρδιες περιφρούρησης
- * 28.630 ώρες βαρδιών στη ρεσεψιόν
- * 5.100 ώρες διδασκαλίας γλωσσών και δραστηριοτήτων δημιουργικής απασχόλησης
- * 69.050 χαρτιά υγείας

Ωστόσο, τα πιο σημαντικά από όσα συνέβησαν δεν μπορούν να μετρηθούν. Έχουν να κάνουν με ανθρώπινες σχέσεις, με αμοιβαιότητα και αλληλεγγύη, με συναισθήματα και εμπειρίες, με την αισιοδοξία που γεννιέται μέσα από τον κοινό αγώνα.

Το τέλος ενός κύκλου αγώνα, η αρχή ενός νέου

Οι απαιτήσεις ενός τέτοιου εγχειρήματος είναι πολύ μεγάλες σε πόρους και δυνάμεις. Δεν είναι μια πολιτική κατάληψη ή ένα στέκι που μπορεί να μείνει κλειστό για δύο μέρες ή τον Αύγουστο χωρίς να υπάρξει κανένα ζήτημα. Είναι ένας χώρος που απαιτεί καθημερινά δέσμευση, υπευθυνότητα και παρουσία. Άλλωστε, στη δική μας λογική, η αυτο-οργάνωση δεν περιέχει κανέναν αυτοματισμό. Αντίθετα σημαίνει πολλές ώρες δουλειάς για την οργάνωση, συχνά ατελείωτες διαδικασίες συν-απόφασης και άπειρες δυσκολίες. Με άλλα λόγια η αυτοοργάνωση και η αλληλεγγύη δεν είναι θεωρία. Είναι πράξη στο εδώ και το τώρα. Πράξη γεμάτη με τις αντιφάσεις και τα προβλήματα της ζωής. Σε μια κοινωνία που ο αυταρχισμός, ο πόλεμος, ο καπιταλισμός και ο ανταγωνισμός μεταξύ των υποτελών είναι κανονικότητα ενώ πολλαπλοί διαχωρισμοί και ιεραρχίες μας διαπερνούν όλους και όλες, λόγω καταγωγής, φύλου και ταξικής προέλευσης, η αυτοοργάνωση δεν είναι σύνθημα. Είναι αγώνας.

Δυστυχώς, όπως συμβαίνει σε πολλά αυτοοργανωμένα εγχειρήματα ο ενθουσιασμός, η δέσμευση και η συμμετοχή φθίνουν στο πέραςμα του χρόνου -ειδικά σε μια συνθήκη τόσο απαιτητική. Το γεγονός ότι το συντριπτικό ποσοστό των κατοίκων του City Plaza είναι τράνζιτ, καθιστούσε ντε φάκτο ανέφικτο να περάσει η λειτουργία της κατάληψης αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο στους πρόσφυγες καθώς οι περισσότεροι, αργά ή γρήγορα, έφευγαν για την Ευρώπη. Ταυτόχρονα οι υλικοί πόροι που χρειάζεται ένα εγχείρημα τέτοιου μεγέθους -για τρόφιμα, είδη υγιεινής, φάρμακα, συντήρηση του κτηρίου- βρίσκονται όλο και πιο δύσκολα παρόλο που ομάδες αλληλεγγύης και σύντροφοι/σες από όλη την Ευρώπη έχουν δείξει εξαιρετική δέσμευση.

Με αφετηρία τα παραπάνω, λίγο πριν ολοκληρωθούν τα 2 χρόνια λειτουργίας του και μετά από καλέσματα σε συλλογικότητες και χώρους που στήριξαν το εγχείρημα από την αρχή της λειτουργίας του άνοιξε μια δύσκολη και αντιφατική συζήτηση για το πόσο μπορεί να διαρκέσει ή εάν και πώς θα αλλάξει με γνώμονα ότι δεν θέλαμε το εγχείρημα να παρακμάσει. Τέθηκε ένα δίλημμα εάν θα κινηθούμε προς μια κατεύθυνση

“κανονικοποίησης/νομιμοποίησης” της κατάληψης ή θα κινηθούμε προς την κατεύθυνση της ολοκλήρωσης του εγχειρήματος αναζητώντας παράλληλα νέους τρόπους για την συνέχιση της ζωής της κοινότητας που οικοδομήθηκε σε ένα άλλο πλαίσιο.

Η πρώτη κατεύθυνση, κρίθηκε ως πολιτικά μη επιθυμητή καθώς έρχεται σε σύγκρουση με τον χαρακτήρα του City Plaza ως μιας πολιτικής πρακτικής εναλλακτικής στη ΜΚΟποίηση, και οδηγεί στο να αποκόπτεi το ζήτημα της ασφαλούς στέγασης από τους συλλογικούς αγώνες και τη διεκδίκηση δικαιωμάτων συνολικά.

Καταλήξαμε ότι παρόλο που είναι μια δύσκολη επιλογή, το City Plaza είναι σωστό για μάς να κλείσει με τον τρόπο που άρχισε και λειτούργησε: ως ένα πολιτικό εγχείρημα, διαφυλάσσοντας το κεντρικό στοιχείο που το κατέστησε παραδειγματικό, δηλαδή την από τα κάτω οργάνωση, την ασφαλή και αξιοπρεπή διαβίωση, την κοινότητα αγώνα, την μαζική κοινωνική απεύθυνση.

Στην Συνέλευση Σπιτιού της 26ης Μαΐου του 2018 συναποφασίστηκε αυτή η κατεύθυνση -όχι χωρίς αντιφάσεις και διαφωνίες- και συζητήθηκαν διεξοδικά οι τρόποι υλοποίησης μιας τέτοιας απόφασης. Από τον Ιούνιο του 2018 και μέχρι σήμερα το City Plaza δεν δεχόταν νέους κατοίκους ενώ υπήρξε ταυτόχρονα η συλλογική δέσμευση ότι το εγχείρημα δεν θα κλείσει εάν δεν βρεθεί αξιοπρεπής στέγαση για όλους και όλες τους κατοίκους του. Αυτή η δέσμευση δεν ήταν καθόλου απλή στην υλοποίησή της. Οι ευρύτερες συνθήκες αντιμετώπισης του προσφυγικού ζητήματος -τόσο από την πλευρά της κυβέρνησης Σύριζα-Ανέλ όσο και από τις ΜΚΟ- δεν έδιναν δυνατότητα θεσμικής στέγασης για τους κατοίκους ενώ οι άλλοι αυτο-οργανωμένοι χώροι και καταλήψεις δεν είχαν δυνατότητα στέγασης ενός τόσο μεγάλου αριθμού προσφύγων, παρά τις θετικές προσπάθειες στήριξης.

Ένα χρόνο μετά και ενώ το εγχείρημα ήταν σε διαδικασία κλεισίματος, η αναμενόμενη αλλαγή του πολιτικού σκηνικού και η επανεκλογή της Νέας Δημοκρατίας έβαλε επιτακτικά στο εσωτερικό της κατάληψης τη συζήτηση για τους ρυθμούς με τους οποίους προχωράει η διαδικασία ολοκλήρωσης, λαμβάνοντας υπόψη ότι εδώ και μήνες αρκετοί πρόσφυγες είχαν σταδιακά μετακομίσει σε

ασφαλή καταλύματα. Για το Πλάζα εκκρεμούν δύο εισαγγελικές εντολές εκκένωσης ενώ υψηλόβαθμα στελέχη της Νέας Δημοκρατίας αναφέρονταν καθημερινά στην “καταπάτηση ιδιωτικής ιδιοκτησίας” και στην “ανομία” του City Plaza. Υπό αυτή την έννοια η εκκένωση θα μπορούσε να έχει παραδειγματικό χαρακτήρα ενώ πολλοί από τους πρόσφυγες, ειδικά όσοι/ες δεν είχαν σταθερό νομικό καθεστώς, θα μπορούσαν να υποστούν δυσανάλογες συνέπειες (απελάσεις, κέντρα κράτησης κλπ.). Αν για κάποιους και κάποιες από μας μια εκκένωση από τη Νέα Δημοκρατία θα ήταν μια “ηρωική έξοδος” για την οποία δε θα χρειαζόταν και να δώσουμε πολιτικές εξηγήσεις, για τους περισσότερους από τους κατοίκους του City Plaza θα διακινδύνευε το ήδη ευάλωτο και ασταθές καθεστώς τους.

Έτσι επαναβεβαιώθηκε η απόφαση ολοκλήρωσης του κλεισίματος συλλογικά από εμάς και με τους δικούς μας όρους. Για όλους τους πρόσφυγες βρέθηκαν ασφαλή καταλύματα. Στον σχεδόν ενάμιση χρόνο που μεσολάβησε από την απόφαση του κλεισίματος μέχρι την υλοποίησή της, οι περισσότεροι πρόσφυγες έφυγαν προς τη Βόρεια Ευρώπη. Από αυτούς που παρέμειναν στο City Plaza κάποιοι/ες είχαν την δυνατότητα, καθώς πλέον είχαν βρεί δουλειές, να νοικιάσουν το δικό τους σπίτι ενώ για κάποιους/ες που δεν είχαν τέτοια δυνατότητα βρέθηκαν συλλογικές λύσεις. Ακόμα μέσα από κοινά στέκια, αλλά και νέες δόμες στέγασης και αλληλεγγύης που έχουμε ήδη ξεκινήσει, καθώς και με το αδιανόητα επίμονο δίκτυο σχεδόν όλων των ανθρώπων που ενεπλάκησαν ενεργά στο εγχείρημα (προσφύγων και αλληλέγγυων) η κοινότητα θα κρατηθεί και μετά το κτίριο.

Το κλείσιμο του City Plaza εφάπτεται με την αδυναμία του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος να αναπτύξει αποτελεσματικές μορφές οργάνωσης, κινητοποίησης και λόγου για το προσφυγικό που να ανταποκρίνονται στα επίδικα της εποχής. Είναι γεγονός πως πολλά τμήματα του ευρύτερου κινηματικού χώρου επέλεξαν διαφορετικούς καταμερισμούς αδυνατώντας να στηρίξουν έμπρακτα το εγχείρημα ή/και να αναπτύξουν αντίστοιχα εγχειρήματα, πράγμα που θα προσέδιδε νέες δυναμικές στην όλη

μας προσπάθεια. Η θέση αυτή δεν έρχεται να μεταθέσει την ευθύνη, αλλά αναδεικνύει το εγχείρημα ως κομμάτι μιας ευρύτερης πολιτικής και κοινωνικής διαδικασίας αντανakλώντας την ιδεολογικοπολιτική και οργανωτική κρίση στο εσωτερικό του κινήματος, στοιχεία με τα οποία θα κληθούμε να αναμετρηθούμε και στην επόμενη φάση.

Το City Plaza υπήρξε μια ανεκτίμητη πολιτική εμπειρία για καθεμιά/έναν που συμμετείχε αλλά ήταν και ένα πολιτικό γεγονός με εμβέλεια πολλαπλάσια αυτής των οργανώσεων και ατόμων που το αποτέλεσαν. Χωρίς καμία δόση υπερβολής το εγχείρημα του CP υπήρξε πανευρωπαϊκό σύμβολο που συμπύκνωσε την αντίσταση στο ρατσιστικό και κατασταλτικό καθεστώς μεταναστευσης της ΕΕ μετά το κλείσιμο των συνόρων και την Ευρω-Τουρκική Συμφωνία. Άλλο τόσο υπήρξε ένα δυνατό αντιπαράδειγμα σε μια εποχή απαισιοδοξίας και αποστράτευσης για την αριστερά και παράλληλης ενίσχυσης της ακροδεξιάς.

Το City Plaza ήταν ένας μεγάλος αγώνας, που όπως όλοι οι μεγάλοι αγώνες δεν μπορεί να απολογιστεί μονοδιάστατα ως μια καθαρή νίκη ή ήττα. Είναι ένα κεφάλαιο των αντιρατσιστικών και μεταναστευτικών αγώνων και ταυτόχρονα ένα κινηματικό πείραμα, μια απροσδόκητη μείξη υποκειμενικοτήτων, διαφορετικών αναγκών, κοινωνικό-πολιτικών, έμφυλων και ταξικών εμπειριών. Αυτή η συνάντηση, όπως κάθε μείγμα χρειάζεται λίγο καιρό για να ξεκαθαρίσει, να κατακαθίσουν οι πολλαπλές του εμπειρίες και να αφήσουν το ίζημά τους στην ατομική και συλλογική μας συνείδηση. Στο υπέδαφος αυτό θα αναδειχθούν νέες αντιστάσεις, αγώνες και σχέσεις ανθρώπινες συνεργατικές και αλληλέγγυες – στην Αθήνα και σε δεκάδες πόλεις που φτάνουν και θα φτάσουν οι κάτοικοι του City Plaza, αλλά και στους καθημερινούς αγώνες ενάντια στη βαρβαρότητα του ρατσισμού και των πολιτικών καταστολής.

Η συλλογικότητα του City Plaza είχε εξ αρχής επίγνωση της αντιφατικής του συγκρότησης. Η εναλλακτική που έφερε δεν μπορούσε παρά να είναι πάντα ανολοκλήρωτη, εξαρτημένη από την συγκυρία στην οποία γέννηθηκε και από τις υποκειμενικές

δυνατότητες του κινήματος και των ανθρώπων του, με το μυαλό τους, την καρδιά και το σώμα τους. Αλλά επίσης περιορισμένη, όπως κάθε διεκδίκηση δικαιωμάτων και ισότιμης συμμετοχής, που προσκρούει στην εξουσία της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, στην επιβολή και αναπαραγωγή εθνικιστικών, ρατσιστικών και έμφυλων ιεραρχιών και διαχωρισμών.

Το City Plaza ήταν ένας κρίκος σε μια αλυσίδα αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση. Ένας αγώνας ιδιαίτερος καθώς εκκινούσε από το μικρό και το καθημερινό, το πώς θα μαγειρευτεί το φαγητό και θα καθαριστεί το κτήριο μέχρι την αντίσταση στο καθεστώς των συνόρων και τις πολλαπλές διακρίσεις. Για όσους/ες συμμετείχαμε στο εγχείρημα το CP ήταν μια εμπειρία επαναπροσδιορισμού και αναστοχασμού πάνω στην πολιτική σκέψη και πρακτική, πάνω στις σχέσεις εξουσίας, στην καθημερινή ζωή, στην συμβίωση και στους όρους της, στην αυτοοργάνωση και στις αντιφάσεις της. Αποχαιρετάμε το Σ(π)ίτι Πλάζα με μια υπόσχεση: να μεταφέρουμε αυτή την πλούσια εμπειρία, να συνεχίσουμε να εμπλουτίζουμε και να διευρύνουμε τους τρόπους και τους τόπους του κοινού αγώνα.

[39 μήνες City Plaza: Ολοκλήρωση ενός κύκλου, αρχή ενός νέου.](#)